

ROBIN KYBER

a Tajemná postava z Chaty

Petr Tobiáš

Robin Kyber a tajemná postava z chatu

Tribun EU

2012

Obsah

DĚSNĚ OTRAVNÁ HOLKA.....	4
PRVNÍ VÝMĚNNÝ TÝDEN	16
DRUHÝ VÝMĚNNÝ TÝDEN.....	37
ZPÁTKY DO PEKEL	55
OBHLÍŽENÍ TERÉNU	75
KDO SE BOJÍ, NESMÍ UČIT KYBERA	92
SMUTEK.....	111
AŽ MOC KLIDNÉ VÁNOCE	125
DRBÁRNA.....	153
VELKÝ ZÁPAS.....	175
VELKÝ ZÁPAS, TENTOKRÁTE V THROWBOLTU.....	199
ANAGRAM	227
ÚNOS	244
HONBA ZA NEPŘÍTELEM.....	256
NEKONEČNÁ JÍZDA	272

KAPITOLA I.

DĚSNĚ OTRAVNÁ HOLKA

Ááá...je to zase tady! Slunce pálí jako o závod a všichni obyvatelé Willmadeu to řeší jinak. Někteří chytají bronz na pláži nebo se koupou v moři, jiní se opalují na zahradě, několik z nich se vaří v obleku a říkají si právníci, zbylí se vaří v bílém plášti a říkají si doktoři.

Samozřejmě proudí třiadvacátý červenec, což je ten vůbec nejteplejší měsíc. Většina lidí si právě v tuhle dobu bere dovolenou a odjíždějí za příjemnějším klimatem, ale někteří to štěstí nemají nebo mají ostrov příliš rádi, než aby odjeli.

V Tyčkové ulici je tak rozpálená silnice, že se asi za chvíli roztaví. Ve všech domech jede naplno klimatizace a každý, kdo má bazén, ho používá. Přesně tak to vypadá i v domě číslo 74, který je od ostatních přece jen něčím odlišný. Bydlí v něm totiž Robin Kyber. Kluk, který se za poslední rok objevil v novinách nejmíň desetkrát. A to proto, že dokázal zvítězit nad svým šíleným strýčkem, několikanásobným vrahem, a poslat ho zpátky do vězení, přišel na několik nových využití všeměnivky, přístroje tvarovatelným silou vůle, které zatím nikdo nevyzkoušel a vyvolal velkou vzpouru ve Willmadeské škole, kterou později dokázal téměř zničit. Doslova ji zničil jeho strýček Riddle Genius, který na ni vyslal raketu a trefil se přímo do velké společenské síně, kde se jí a konají se zde různé oslavy a sešlosti. Dnešním dnem už bude opravená, ale stačilo málo a někdo přišel o život. Všichni, co minulé září do školy přijeli, se také vrátili, což je dobře.

Jenže škola je teď sprostý slovo a Robin se snaží si užívat, jak to jen jde. Všechno, co ve škole musel zažít, se mu podařilo vytlačit z hlavy a konečně po té neskutečně dlouhé době má opravdu dobrou náladu.

„Lloyde, hádej, kdo mě dneska našťval?“ ptal se Robin svého kámoše z notebooku.

„No, necham se podat,“ řekl.

„Nikdo. Není to skvělý?!“

„To je. Ale máme teprv čtrnáct hodin, což je ještě spousta času, aby se něco přihodilo.“

„Jen nestraš,“ vyděsil se Robin. „Konečně mám pocit, že žiju naplno. A teď půjdu vyzkoušet, jestli se nám nezmenšil bazén. Ale nejdřív si dam sandwich.“

K jeho náladě přispívalo i to, že měl včera narozeniny. Je mu tedy dvanáct. Na stole ve svém pokoji měl Messengera, což je přístroj na posílání dopisů. Měl tam blahopřání od svých nejlepších kamarádů Briana Learyho, který musel nedávno na nějakou operaci, ale nic vážného je v pořádku, a Hilary Moredanové, která i přes svou typickou vizáž holky milovala Throwbolt, což se jen tak nevidí a to z ní dělalo výjimečného člověka. Před pár dny se ho ptala, jestli tušil, jak strašně skvělá je kabelka. Může v ní všude nosit všechno, co jí napadne a čím je dražší, tím víc jí ostatní holky závidí. Taky se ozval Lem, cizojazyčný kamarád, kterého po celý minulý rok učil Willmadeštinu. Překvapivě nasadil úplně jiný dialekt, přitom už mluvil skoro normálně. Blahopřání poslal i Sascha Stink, „smradlavý“ kámoš s neskutečně vysokým stříbrným účesem a Robert de Bill, malý rozčuchaný klouček s poněkud přeházenými kolečky v hlavě. Snad za těch třidvacet dní povyrosl. Překvapivě poslaly blahopřání i Zoe Adamsová, Tiffany Thomasová a Gabrielle Jacksonová, zbývající členky SNŠ. Ano, té SNŠ, která několik měsíců vládla celé škole. Celý název ale není Studentský Nábor Šikulů, jak si někteří jako profesorka Serpentina Wetrubberová a ředitel Christopher Simple měli myslet, ale Strana Nepřátel Školy. Ta si dala za cíl zničit školu, což se jí

nakonec jen těsně nepovedlo. Plán byl založen na tom, že když odejde nejdůležitější článek, Augustýna Bezduchá, učitelka Logického myšlení, celá škola se rozpadne. Jenže to se nestalo a tak byl tento plán označen jako špatný. Ale profesorka odešla a už se nevrátí a tento triumfální úspěch bude všechny hnát kupředu. Válka ještě zdaleka nekončí a Robin určitě přijde na něco, co konečně zabere.

Jenže teď ani neví, co to škola je, proto je tak šťastný. Nejhorší je, jak se všechno může pokazit během zlomku sekundy. Zrovna sešel dolů do kuchyně, aby si udělal sandwich, když v tom někdo zazvonil.

Otevřel dveře a uviděl dívku zhruba v jeho věku, měla černé vlasy a na to jaké bylo vedro až moc oblečená.

„Ahoj,“ řekla a vešla dovnitř.

Robin byl v šoku.

„Hezky,“ říkala a prohlížela si kuchyň s obývánkem.

Robin zavřel dveře a šel za ní.

„Kdo seš?“ zeptal se jí.

„Spíš, kdo seš ty?“ opáčila.

„Ty si vrazila do mého domu, aniž bych tě pozval, takže mi řekneš, co-jsi-zač?“

„Tvýho domu?“ podivila se. „Tohle není tvůj dům.“

„Spousty mejch věcí by nesouhlasily. Bydlím tady už čtyři roky, takže je to můj dům. Co jsi teda zač?“

„Tohle je přece dům Katie.“

„Katie a můj. Jsem její brácha.“

„Její brácha?“

„Jo. Už toho víš až dost, takže jsi na řadě.“

„Fajn. Jsem Amber, její sestřenice.“

„Sestřenice?“ žasl Robin. „To je blbost. Žádnou sestřenici nemáme.“

„Jak nemáme?“ zeptala se Amber. „Jsem přece dcera sestry vaší matky. Nebo o tý taky nevíš?“

„O její sestře jsme, od chvíle, kdy se odstěhovala z Willmadeu, nemluvili. Ví Katie, že sem máš přijet?“

„Tobě se nebudu vyzpovídat.“

„Takže ne,“ pochopil Robin. „Ani se nedivím. Nikdo z rodiny by s ní nemluvil. Proto neví o mně a já o tobě. Tak si říkám, že ani Katie o tobě nemůže vědět.“

„To probereme, až přijde,“ řekla Amber. „Kde je?“

„Na poradě redaktorů.“

„Tak na ni počkáme.“

„Jasně, počkáme,“ řekl Robin.

Sedli si na sedačku a čekali. Ani jeden z nich nic neřekl. Naštěstí nečekali moc dlouho. Katie přišla z porady vyřízená, jako vždycky, Amber vstala a představila se jí.

„Sestřenice?“ podivila se Katie. „Tak ty jsi dcera naší tety.“

„Já tomu taky nevěřil,“ podotkl Robin.

„Mám tu pro vás od ní dopis,“ řekla Amber a vytáhla ho z kapsy.

Katie si ho vzala a dala se do čtení. Po chvíli ho složila a řekla:

„Můžeš u nás zůstat.“

„Ha! A máš to!“ vykřikl Robin. „Počkat...cože?“

„Je přece z rodiny. Může tu zůstat, jak dlouho bude chtít. Což bude dlouho, když sem přijela studovat.“

„Studovat? Vždyť ji ani neznáme. Ten dopis mohl napsat klidně kdokoliv.“

„Je tu podpis,“ řekla Katie.

„A co mělo znamenat to „už s tebou nikdy nechceme mluvit, ty zrádkyně“?“

„Amber přece nemůže za to, že se teta odstěhovala. A my jsme stejně s tím opovrhováním nikdy nesouhlasili.“

„Jak tu vůbec může jen tak zůstat?“ divil se Robin. „Nekoupili jsme si přece pračku?“

„Pokoj pro hosty je přece volnej,“ řekla Katie. „Má i malou koupelnu, skříň, noční stolek, zbytek se dokoupí. A papírování už nějak zařídíme. Ve třech se nám tu bude žít dobře. Co tvoje věci, Amber?“

„Přijedou zítra,“ řekla. „Díky moc, že mě tu necháte. Snad vám to budu moct někdy oplatit.“

„S tím si nelam hlavu,“ uklidnila ji Katie. „Umíš dost dobře Willmadesky.“

„Díky. Učili mě to už od malička.“

„Máš tu nějaký věci na dnešek? Něco na spaní?“

„Nenechali mě si vzít batoh a všechno ostatní budou pryč do detailu prozkoumávat. Ale to nevádí, vyspím se v tom, co mam teď na sobě.“

„Jo, tady je to přísný. Tak zajedeme něco koupit,“ navrhla.

„Ne, to je dobrý,“ odmítla Amber. „Vážně.“

„Ale určitě musíš mít hlad. Co bys řekla na pozdní oběd v restauraci kousek odsud?“

„Tak jo. To bude fajn.“

„Výborně,“ usmála se Katie. „A co ty, Robine, deš s námi?“

„Ale klidně,“ řekl. „Stejně jsem chtěl něco slupnout.“

„Tak já se jen převlíknu a můžeme jít,“ řekla. „Pojď, Amber, ukážu ti koupelnu, ať se trochu opláchněš. Je tam hrozný horoko.“

Trochu zafuněla a odešly do zadní chodby.

Byl to teda vážně zásah. Už to konečně vypadalo tak skvěle a najednou se všechno takhle pokazí. Tahle Amber tady bude pokaždé, když se vrátí domů, když přijde na snídani, bude tu, dokonce i když půjde relaxovat k bazénu, bude tu. A pak s ní bude ještě celou dobu ve škole. Ona sama proti tisíci Willmadeskům. A ti nemají cizince rádi. Vždyť ji tam ušlapou! To nezní ani trochu dobře. A co víc, Brian přece přijede na týden na návštěvu a Hilary se možná přidá, i pak tady bude ona. No, snad je to jenom zlej sen. Opravdu moc zlej sen. Jenže jak se z toho probudit?

„Vyrážíme,“ řekla Katie, když se o chvíli později vrátila.

Robin, Katie a Amber – páni, to zní hrozně – se vydali Tyčkovou ulicí směrem k Restauraci U Krále. Procházeli kolem domů svých podivných sousedů i kolem těch prázdných. Bylo asi tak 14:30 a slunce pražilo úplně nejvíc. Bylo nejmíň 40

stupňů ve stínu, takže na přímém slunci tak 1000. Vydali se kolem domu 50, který byl už dlouhou dobu neobydlený, a prošli do Maskové ulice, tu přešli kolmo a pokračovali Autovou ulicí.

Co na tuhle Amber vůbec Brian s Hilary řeknou? Hlavně, aby si ji nezamilovali, to už by byl úplnej konec. Ona je vůbec celá divná. Jen na Katii je milá, protože dá střechu nad hlavou, jídlo a oblečení. Těmhle typům se obvykle říká mrchy.

Došli až k jejich nejoblíbenějšímu lokálu, Restaurace U Krále. Chodili sem snad denně a byli tu hodně známí. Vešli dovnitř a hned uviděli vítače Grega.

„Zdravím vás, kamarádi,“ přivítal je. „Áááale, tuhle ještě neznám. Kdopak jsi?“

„Jsem Amber,“ představila se.

„Vítám tě! Jsem Greg a s Katie a Robinem se známe už hoooodně dlouho. To bys nevěřila, co tady ti dva za tu dobu natropili.“

„Nemusíš jí hned kazit mínění, Gregu,“ napomenula ho Katie.

„Bez obav,“ zasmál se. „Pojďte, já vás usadím.“

Pokývl hlavou a doprovodil je ke stolu. Když se usadili, rozdál jim jídelní lístky.

„Dáte si něco k pití?“ zeptal se jich.

„Tak co, Amber dáš si něco Australskýho nebo vyzkoušíš Willmade?“ zeptala se jí Katie.

„Určitě Willmade,“ řekla.

„Takže tři Premiery,“ řekl Greg a odešel.

Vybrali si jídlo a začali čekat.

„Páni, to je dobrý,“ prohlásila Amber, když ochutnala Premiera.

„Pověz nám, jak ses dostala až sem,“ vybídla ji Katie.

„No...rodiče mi už od malička říkali, že jednou pojedu studovat sem. Že žádný jiný školství se tomuhle nevyrovná. A že i všechno ostatní je tady naprosto senzační, ale že oni se sem nemůžou už nikdy vrátit. Tedy máma. Měla jsem strach, že se jednou odstěhuju na tak dlouho. Jenže pak táta dostal práci

v Americe a tam se mi nechtělo. Tak tam jeli jenom oni a já sem. Říkala, že všichni Kyberovi jsou skvělí. Až na letišti mi řekli, že jediní Kyberovi žijí v Tyčkové ulici 74, co je s tetou Laurou, strýčkem Georgem a s babičkou a dědečkem?“

„No, víš...“ začala Katie. „Dědeček s babičkou už zemřeli, teta Laura se léčí v domku na severu ostrova a o strýčkovi jsme už čtyři roky neslyšeli. Prostě někam zmizel.“

„To je strašný,“ vyděsila se Amber. „Jak to, že mi o tom mamka neřekla?“

„Od chvíle, co se odstěhovala, s ní nikdo nepromluvil. Ona vlastně neví ani o Robinovi, když odjela, bylo mi deset.“

„To už jsme řešili,“ řekl Robin. „Ale to, že existuju, pochopila docela rychle.“

„A co teta Jennifer, strejda Tom a ten druhý strýček?“

„Ten druhý strýček je Riddle Genius a zabil strejdu Toma a tetu Jennifer kvůli dědictví. Teď je za to ve vězení.“

„Páni,“ nedýchala Amber. „To je strašný!“

„Jo. Za čtyři roky se toho stalo víc než za celou historii rodiny. A vám to nikdo ani neřekl. A to jen proto, že se tvoje mamka odstěhovala z ostrova.“

„Tak to abych jí to řekla aspoň já,“ usoudila. „Nevadí vám to?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Katie. „Ale jediná možnost, jak se s ní spojit, je přes internet. Žádná pošta ven nejde a pochybuju, že někdo od mobilů má s námi dohodu o roamingu.“

„Tak aspoň už vim, co to znamená „úplná samostatnost“.“

Amber jídlo chutnalo. Ono se zase tolik nemění. Potom šli zase domů. Katie rozhodla, že půjdou koupit něco na spaní pro Amber. Jeli do velkého obchodního centra uprostřed města. Zatímco holky budou kupovat oblečení, Robin se koukne, jestli už mají nový Throwboltový míček Světelný zázrak. Ještě by měl vyjít míček zvaný Elegán, ale ten podle testování Throwboltové asociace nepřekoná ani Rychlíka 500.

Na parkovišti bylo plno. Ono obchoďák s klimatizací a multikinem není při tomhle vedru taky tak špatný místo. Nakonec ale místo našli a vydali se dovnitř. Uvnitř procházeli spoustami

obchůdků. Viděli zlatnictví, hodinářství, elektroniku, kavárny, lékárnou, ale hlavně spousty a spousty oblečení. Tam se Amber s Katie hned ztratily, tak šel Robin sólo. Zašel si hned na elektroniku. Prohlédl si nové modely Messengerů, u kterých už nebyl potřeba podpis, protože už to prostě nebylo tak zábavné. Jenže ten už dávno měl, tak koukl na přenašeče věcí. Třeba by si mohli koupit nový. Přece jen ten, co měli doma, už mají tak dlouho jako dům a než tam přišli, tak ho dlouho nikdo nepoužíval.

Když si všechno prohlédl, vydal se do sportovních potřeb. Přes chrániče a dresy se dostal až k míčkům. Na čestném místě tam stál nový Světelný zázrak. Zlatý Throwboltový míček, který se neuvěřitelně leskl. Jeho předchůdce Zářivou hvězdu už měl a docela by si přál i tenhle. Takový míček je opravdu drahý a vlastnit ho je docela pocta. Každý, kdo ho má je borec.

Když vyšel ven, neuviděl v protější kavárně nikoho jiného než barmana z Willmadeské školy Joeyho s vedoucí tamní ošetrovny doktorkou Fischerovou.

„Nazdar, Robine,“ všiml si ho Joey.

Šel za nimi.

„Joey, tebe bych tady nečekal,“ řekl. „Ahoj, Clarrie.“

S oběma si samozřejmě tykal, ale to je dlouhá historie.

„Nakupuješ?“ zeptala se doktorka.

„Spíš si prohlížím,“ řekl. „Ale co vy dva tady...spolu? Kupujete snad něco vy...spolu?“

„Potřebujeme si trochu doplnit šatník,“ řekla.

„Vážně...spolu?“

„Hodně jsme se zblížili,“ prohlásil Joey.

„Konečně to, co chci slyšet,“ zaradoval se Robin. „Jak se to stalo? Dali jste si prostě rande nebo jste se někde potkali a najednou...bum!“

„Dali jsme si rande,“ řekl. „Jednou jsem Clarrie zavolal, sešli jsme se a teď jsme tady...spolu.“

„To je skvělý,“ usmál se Robin. „Přál jsem vám, abyste to dali dohromady. Snad vám to vydrží.“

„To doufám,“ řekla doktorka a stiskla Joeymu ruku. „A ty seš tu sám? A co Brian a Hilary, viděli jste se někdy o prázdninách?“

„Nejsem tu sám. Je tu se mnou Katie a věřte nebo ne moje ztracená sestřenice Amber.“

„Jak to myslíš ztracená?“ zeptal se Joey.

„Žila v Austrálii a teď se přistěhovala k nám, aby tu „studovala“.

„To je přece hezký mít doma co nejvíc členů rodiny a ve škole jakbysmet,“ řekla Clarrie.

„Teoreticky jo, ale není s ní vůbec žádná sranda,“ řekl Robin.

„To myslíš jak?“

„Tak, že je děsně nafoukaná a – jak se to řekne – arogantní. Ke Katii je milá, aby ji nevyhodila, ale ke mně je o hodně horší. Snad budu moct říct, že jsem se v ní mýlil.“

„Ono je to někdy trochu těžší,“ řekla. „A co Brian a Hilary, setkali jste se tedy?“

„Nesetkali, ještě ne. Brian musel jít na malou operaci. Byl i v narkóze, ale už je v pořádku.“

„Netušíš, co to bylo?“ zeptala se doktorka.

„Netuším, ale psal, že je mu fajn a těší se, až přijedu na návštěvu.“

„Tak to je dobrý,“ řekl Joey. „Asi už nejspíš půjdeme, tak se uvidíme v září.“

„Správně, uvidíme se v září,“ přikývl Robin a vstal.

Rozloučili se a každý se vydal někam jinam. Robin ještě zkouknul pár obchodů a sešli se venku s Katie a ďábelskou Amber. Když se zmínil, koho potkal, hned se samozřejmě zajímala, co jsou ti dva zač. Jen, co se to dozvěděla, tak se trochu podivila. Zřejmě neměla ani tušení, že škola je na Willmadeu takový vězení s bazénem. Celou cestu domů jí Katie vysvětlovala tři koleje – Chytrol (do té chodí Robin), Svasil a Talent, to že se ta třetí rozdělila na Umíky a Sportáky a že každá z nich má svou vlastní společenskou místnost a ložnice. Dál jí popisovala předměty, které se na Willmadeské škole vyučují, což nebylo

vůbec jednoduchý a pak si udělala tu největší chybu, když se slůvkem zmínila o Throwboltu. Throwbolt je Willmadeský národní sport a vysvětlení jeho pravidel přece jen nějakou tu chvíli trvá. Nicméně hraje se s míčkem, který si Robin tak zoufale přeje a sráží se s ním dvacet lahví. Hraje se ve dvou týmech po osmi, tři střelci, čtyři vyrážecí a jeden brankář a k nim ještě šest náhradníků. Throwbolt není žádná sranda, je to dost drsný. Holky ho hrát nemůžou a kluci musí mít snižený smysl pro přežití, aby ho chtěli hrát dobrovolně. Přesto ho na Willmadeu milují úplně všichni. Jak kluci, tak holky. I když si ho doopravdy zahrála sotva čtvrtina z nich. Robin si ho doopravdy zahrál několikrát, protože je členem chytrolského Throwboltového týmu a ve škole jim pomohl získat pohár, když porazili všechny ostatní včetně těch nejlepších z nejtalentovanějších – Sportáky. Je to jediná věc, na kterou se tam kdy těšil a vlastně těší i teď.

Amber tenhle sport nijak nenadchl, ale jen počkejte, až ho poprvé uvidí. A jestli se jí nebude líbit ani potom, tak to už jí ostatní ze školy asi opravdu zašlapou padesát metrů pod zem.

Když dorazili domů, bylo 16:00. Katie šla ukázat Amber její nový pokoj a zbytek domu. Robin vyšel po schodech do svého pokoje, aby se podíval, jestli mu třeba někdo nepsal. Když zjistil, že ne, tak se rozhodl sám někomu napsat. Vybral Briana, se kterým se může podělit o zážitek z dnešního dne a zároveň domluvit čas konání prvního výměnného týdne. On to teda vlastně žádný výměnný týden není, ale oni sami nevědí, proč tomu tak vlastně říkají.

Ahoj Briane,

to bys nevěřil, co se mi dneska přihodilo. A není to nic z toho, co tě právě napadlo. Přistěhovala se k nám naše ztracená sestřenice Amber. Prostě jen tak se ukázala s dopisem od svojí matky, aniž bysme tušili, že vůbec existuje. A najednou tu bydlí a vypadá to, že hned tak neodejde. Před chvílí v obchoďáku jsem potkal Joeyho s Clarrie Fischerovou. No věřil

bys tomu? Dali to dohromady. Taky jsme k tomu Joeyho přesvědčili, no a vyšlo to. Měli bysme už konečně domluvit ten výměnej týden, protože Srpen se blíží a my jsme se pořád ještě nedohodli, jestli teda příští tejden nebo až ten další.
Prosím odepiš.

Robin

Potom dopis odeslal. Snad už bude vědět, na který týden se má konkrétně těšit.

Pak ho napadlo, že by si mohl přečíst ten dopis od mámy Amber. Vyšel z pokoje a říkal si, kde by tak mohla být. Pořád jí Katie provádí domem nebo už se někde usadily. Nejdřív teda zkusil její pokoj.

Zaklepal a čekal.

„Dále,“ ozvalo se.

Vešel tedy dovnitř. Amber si zrovna skládala věci do skříně. Koupili toho o dost víc než jenom triko na spaní.

„Ahoj,“ řekl Robin. „Vidím, že toho nemáš zrovna málo.“

„To ne,“ zavrtěla hlavou. „Copak si přeješ?“

„Chci se zeptat, jestli máš u sebe ten dopis od tvý mámy?“

„Mám ho,“ řekla a vyndala ho z kapsy.

„Můžu si ho přečíst?“

„Ale klidně,“ přikývla a hodila mu ho. „Pobav se.“

„Díky,“ řekl Robin a vyšel ven.

Došel k sobě do pokoje. Už dlouho nic napsanýho rukou na papíře neviděl, tak to snad přečte:

Milá Katie,

píšu ti tento dopis, protože vím, že ho hned nezahodíš. Touhle dobou je ti třiadvacet, že? Moje dcera Amber se ti už jistě představila. Posílám ji k tobě, protože jsem vždycky chtěla, aby studovala na Willmadeu. Je to tam lepší, než kdekoliv jinde. A navíc,

já jedu do Ameriky. Můj manžel tam dostal velmi lukrativní práci. Jenže Amber se tam nechce a já ji nechci nutit. Víím, že už je to hodně let, co jsme se viděli naposledy. Určitě se za tu dobu udála spousta věcí. Víím, že jsem se odstěhovala a víím, že mě za to nenávidíte. Tvůj dědeček s babičkou mne opravdu zavrhlí a i rodina tvého táty se k tomu nepříjemně vyjádřila. Přesto jsou všichni tvoji strýčkové i strýčkové Amber a rodiče tvého táty jsou jako její vlastní prarodiče. Za to, co jsem udělala, mě obviňuj, ale prosím neobviňuj z toho Amber. Ona stále patří do naší rodiny a tím i do rodiny Kyberů. Pokud ji necháš bydlet u sebe a zapíšeš ji do Willmadeské školy, budu ti za to nadosmrti hluboce vděčná. Nevím, jak teď žiješ, jestli máš přítele nebo kde pracuješ, ale Amber tě určitě obtěžovat nebude. Je to nejlepší, co v životě mám.

I přese všechno, co se stalo, věř mi, že tě mám ráda tak, jak jen teta může mít ráda svou neteř.

S nejhlubším díkem
Maggie Rushová

Maggie Rushová

KAPITOLA II.

PRVNÍ VÝMĚNNÝ TÝDEN

Brian nejenže odepsal, ale napsal, že už od příštího týdne je na něj plně připraven. Robin souhlasil a odepsal, že se těší.

Amber se začala zabydlovat. Přišla jí spousta jejích kufrů s oblečením, až na to byla skříň malá. Odpoledne s ní šla Katie vyřídit všechny formality, aby tu mohla zůstat a zapsat ji do školy. Tak si Robin řekl, že když má dům pro sebe, trochu si zablbne v bazénu. V tom ho napadlo, jestli by přece jen neměli na výměnný týden pozvat i Hilary. Možná že by to nebyl zas tak špatnej nápad, ale bude pro ni vůbec v Brianově domě místo? Když vylezl z bazénu, řekl si, že mu o tom napíše. Jenom oni tři dohromady tvoří ten pravý tým. Ne Robin a Brian nebo Robin a Hilary, ale Robin, Brian a Hilary.

Když mu to napsal, zjistil, že tak trochu nemá co dělat. Půjde se tak aspoň kouknout, jestli není dole něco k snědku. Když přišel do kuchyně, zrovna se vracela Katie s Amber.

„A jéje,“ řekl si.

„Ahoj, Robine,“ pozdravila ho Katie. „Tak Amber už oficiálně bydlí s námi a v září půjde do školy.“

„Bezva,“ řekl.

„A cestou jsem jí koupila Messenger. Budeš ho umět používat?“

„Jo, zvládnu to,“ přikývla Amber.

„Výborně, notebook mám na stole v pokoji, můžeš napsat mámě e-mail.“

„Díky, napíšu,“ usmála se a zmizela v zadní chodbě.

„Ty jí půjčuješ svůj notebook?“ podivil se Robin.

„A proč ne,“ pokrčila rameny Katie. „Dokud nebude mít vlastní, tak musí odněkud psát maily. Nebo bys jí radši půjčil ten svůj?“

„No, to ne,“ odmítl. „V pondělí jedu k Brianovi.“

„Vážně? To je dobře. Vyzvednou tě tu?“

„Nej-spíš,“ protáhl, protože vůbec netušil, jak se tam vlastně dostane.

„Měl bys mu napsat, aby věděl, kde bydlíme,“ prohlásila, protože ho moc dobře znala.

„Jo, napíšu mu, ale kde bydlíme, jsem mu říkal nejmíň stokrát.“

„A co Hilary, ta tam bude taky?“

„To se ještě domluvíme, ale asi jo.“

A nechceš s sebou vzít i Amber?“

„Ani náhodou! Zbláznila ses?“

„Klid, to byl jenom vtip,“ zasmála se Katie. „Nejdřív si musí zvyknout tady u nás, než ji někam vyšleme. Ale co ten druhý týden? Doufám, že ji nebudete ignorovat?“

„To ne, ale snad nás nebude všude pronásledovat a urážet nás.“

„Rozhodně ne, vždyť je přece moc milá, jen si musí zvyknout, jak to tady na Willmadeu chodí.“

„Tak si snad zvykne hodně rychle,“ doufal Robin.

„Co kdybys ji třeba vzal ven a něco ji ukázal?“ napadlo Katie.

„Aspoň se skamarádíte.“

„Ukázal? A to jako co? Spoustu prázdných domů nebo snad Mega Burger?“

„Tak byste se jen tak procházeli a povídali si.“

V tom Amber přišla zpátky do kuchyně.

„E-mail odeslán,“ oznámila.

„To je dobře,“ usmála se Katie. „Napsalas jí všechno?“

„Úplně všechno.“

„Jdu se podívat, jestli už Brian odepsal,“ oznámil Robin a odešel nahoru dřív, než ho mohla Katie přinutit jít s Amber na procházku.

V Messengeru měl dopis, že klidně může pozvat i Hilary, tak to hned udělal. Ta o pár minut odepsala, že se moc ráda připojí a ptala se, jestli pro ni přijedou. Načež Robin napsal Brianovi, jestli pro ně přijede, ten odepsal, že ano, když mu napíše svoji a Hilaryinu adresu, tak jí napsal a požádal ji o adresu. Když mu ji napsala i s tím, jak se tam nejlíp dostane, všechno to odeslal Brianovi a první výměnný týden byl konečně domluven.

Teď už zbývalo jen netrpělivě čekat na pondělí. Což byli ještě tři dny. Jejich soužití vypadalo zhruba tak, že společně snídali, obědvali i večeřeli, ale jinak se moc neviděli a už vůbec se spolu nebavili. Jenže pořád o sobě věděli a ani jeden z nich se moc nebavil. Jediný, kdo to zachraňoval, byla Katie, protože tu měli rádi oba. Jenže když odešla, každý z nich se bál opustit pokoj, aby se náhodou nepotkali.

Ale pak v neděli večer se to zlomilo, když Amber přišla za Robinem do pokoje.

„Neruším tě?“ zeptala se.

Díval se zrovna na televizi.

„Ani ne,“ řekl. „Co je?“

„Chci si s tebou jenom promluvit,“ řekla.

„Fajn,“ přikývl a vypnul televizi. „A o čem?“

„Takhle to už dál nejde,“ prohlásila a posadila se na Robinovu neviditelnou sedačku, která ji pořád trochu děsila. „Kdykoliv se vidíme, děláme, jako bysme se neviděli, a kdyby tu nebyla Katie, tak si snad každý postavíme pevnost a z té se ani nehne.“

„Jo, to zní docela přesně,“ přiznal Robin. „Co teda navrhuješ?“

„Aby to už přestalo. Já jsem si taky vždycky představovala, že tady budu žít jen s Katie a nepřipouštěla jsem si, že by s někým žila a už vůbec ne s bratrem, jen o rok starším než já. Ale je to tak. Za měsíc pojedeme do školy a tam se, podle toho, co mi říkala Katie, možná ani neuvidíme. Tak proč nežít těch třicet dní jako kámoši. Já sice většinou jsem milá na ty, kdo mi můžou něco dát a na ostatní jsem zlá, jenže to je moje nenáviděná povaha a chci s ní konečně něco udělat.“

„No...“ zamyslel se Robin. „Máš pochvalu za proslov. Já zase hrozně dávám na první pohled. A ten se u tebe moc nevyznamenal. Ale když chceš, abysme byli kámoši, tak budeme kámoši.“

„Tak jo,“ usmála se. „Co to zrovna sleduješ?“

„Soutěž o nejtlustšího chlapa Willmadeu,“ řekl. „Je tam i jeden profesor ze školy. Ukážu ti ho.“

Tak se nakonec, i když se to zdálo nemožné, docela skamarádili. Přece jen budou spolu bydlet a to přátelství vyžaduje. Když se vrátila Katie a našla je spolu, byla šťastná.

Druhý den se stával převážně z čekání na Briana, který nenapsal, v kolik hodin vlastně přijede nebo jestli si to třeba nerozmyslel, ale to snad ne.

Nakonec, tak kolem 13:00, přijel. Jenže byl to opravdu on? Z auta nevystoupil ani zdaleka ten Brian, kterého znal ze školy, ale kudrnatý Brian se slunečními brýlemi oblečený v obrovském barevném tričku, ověšený několika klíčenkami.

„Tě pic, kamaráde,“ pozdravil Robina s otevřenou náručí.

„Nápodobně,“ řekl a ťukli si spolu. „Fakt dlouho jsme se neviděli. Kapánek ses změnil.“

„Jen jsem našel pravou duševní pohodu, kámo,“ odpověděl.

Z druhé strany auta vystoupil jeho táta. No, co o něm říct, vypadal trochu jako Al Bunda. Šel si potřást rukou s Katií.

„Pamatujete na mě. Jsem Al Leary,“ – náhodička co? – „Brianův otec, známe se z nástupiště.“

„Jistě, jak bych mohla zapomenout,“ přikývla.

„A vy jste Katie, že?“

„Ano ano,“ souhlasila.

„Já teda teďkon odvezu oba kluky k nám a za týden je zase oba přivezu sem.“

„Ano,“ přikývla. „A jak vám to šlape na ministerstvu zdravotnictví?“

„Skvěle, děkuji,“ usmál se. „Kdybyste měla někdy nějaký problém v nemocnici, směle se na mě obraťte.“

„Děkuju, to určitě udělám.“

Robin zatím představil Brianovi Amber.

„Tak to je ta nenáviděná spolubydlící, kámo?“ zeptal se.

„Ne, už zdaleka ne,“ zavrtěl hlavou Robin. „To byl jen předčasnej úsudek.“

„To je dobře. Já věděl, že se nemůžete nenávidět věčně. Chce to klid. Vidíte třeba mě? Z bratránků jsem byl docela na nervy, ale pak jsem se hodil do klidu a teď jsem v pohodě, kámo. Možná tomu pomohlo, když James a Aaron konečně vydělali dost peněz na vlastní dům a všichni se tam příští tejdén stěhují, ale jak říkám, chce to hlavně klid, klid, klid.“

„Tak už bysme měli jet, ať stihnem dojet pro Hilary,“ prohlásil Robin.

„Jasně, kámo,“ přikývl Brian. „Bylo mi potěšením, Amber, klid duše tobě.“

„On něco kouří,“ zeptala se tiše Robina, když se otočila.

„To doufam,“ odvětil.

Brian si nastupoval do auta, takže je neslyšel. Kdyby nic nekouřil, tak by tohle byl jeho normál a to by byli všichni ve velkém průšvihy.

Brianův táta si sedl za volant a vyjeli pro Hilary. Projeli několika ulicemi a vydali se směrem Super Areně, největšímu Throwboltovému stadionu na světě, ale včas odbočili k pláži pod ním. Podél celé pláže stály domy a v jednom z nich bydlela Hilary se svým tátou, profesionálním Throwboltovým hráčem, bráchou Michaelem, kapitánem chytrolského Throwboltového týmu a mámou, která se určitě taky nějak jmenuje.

Když zaparkovali, došli k domu a zazvonili. Otevřel Michael.

„Héééééj, slavný Robin Kyber,“ přivítal ho. „Hvězda našeho týmu a miláček médií. Rychle mi podej ruku.“

Podali si tedy ruce. Byl pořád stejný. Vysoký, s černými hustými kudrnatými vlasy a neskutečný Throwboltový cvok.

„To je stisk,“ prohlásil. „To ti míček letos z ruky určitě nevyrazí. A kdopak je tohle?“

„Chlape, to jsem přece já, Brian Leary,“ připomenul se mu.

„Hohou, nekecej, ty ses teda změnil, ale koho jsem vlastně čekal, že jo?“ řekl a taky si s ním potřásl rukou. „Hilary o vás obou pořád mluvila, teda mluvila by, kdyby jí nezatemnila mozek ta příšerná kabelka. Táta pořád říkal, co by se jí tak mohlo líbit na uvítanou ze školy, měli tolik věcí a on vybral zrovna tohle, věřte mi, že vám ji na ty dva tejdny nezávidím. Vydržte. HILARY, ROBIN A BRIAN JSOU TADY!“

„VYDRŽ, JEŠTĚ NEMÁM SBALENO!“

„UŽ SES MĚLA DÁVNO PŘIPRAVIT, DĚLEJ!“ řval na ni Michael. „Soráč, zase jí to bude trvat.“

„Tak, co vám tak dlouho trvá?“ přišel Brianův otec.

„Ještě není hotová,“ řekl Brian.

„Kdo to je, Michaele?“ ozvalo se z domu.

„Robin s Brianem přišli vyzvednout Hilary,“ řekl Michael.

„A proč jsi mě hned nezavolal?“ objevil se Hilaryin táta Daniel Moredan. „Zdravím vás.“

Podal si se všemi ruce, ale pak se mu změnil výraz ve tváři.

„Ona zase zdržuje,“ prohlásil. „Počkejte, já ji sem přivedu.“

A odešel. Netrvalo to ani minutu a už se vrátil s velkým kufrem. Oproti tomu, co si s sebou vezl Robin, to bylo jako celej barák. A hned za ním vyšla Hilary. Úplně stejná jako před měsícem, jako obvykle oblečena v minisukni a růžovém tričku, jenže tentokrát měla ještě kabelku.

„Nazdárek,“ pozdravila je. „No teda, Briane, ty ses změnil. Je ti dobře?“

„Je mi jako nikdy,“ prohlásil.

„Tohle celý si s sebou vážně bereš?“ zeptal se Robin a sledoval, jak se její táta snaží ten kufr nacpat do auta.

„Vždyť přece budu pryč dva tejdny, ne?“

„To jo, ale my přece nejedem někam do Afriky, můžeš si sem kdykoliv pro cokoliv přijet.“

„A taky máme doma pračku, to není problém,“ dodal Brian.

„No, pro jistotu,“ řekla a vyšla k autu.

Robin s Brianem jen pokrčili rameny.

„No, mějte se,“ rozloučil se s nimi Michael. „Uvidíme se za ty dva tejdny, ne?“

„Nejspíš jo,“ řekl Robin.

Hilary se ještě rozloučila s otcem, nastoupili si do auta a vyjeli. Vydali se zase na západ, ale mnohem víc na sever než kde bydlí Robin. Projeli spoustu ulic a stáli na spoustě semaforů, až dojeli na O’Neillovo náměstí, pak za ním až na konec ulice k velikému třípatrovému rodinnému domu.

„Vítejte v casa de Leary,“ řekl pan Leary.

Tak do tohoto domu se všichni z jejich rodiny vejdou jako nic.

„Máte tady taky výtah?“ zeptal se Robin.

„Kámo, ani ne, a to je můj pokoj až v tom nejvyšším patře,“ řekl Brian.

„A kde bude můj pokoj?“ napadlo Hilary.

„No, můj pokoj jsou vlastně dva pokoje, takže v tom druhym.“

„To zní dobře,“ přikývla a vyšla ke vchodovým dveřím.

Vstoupili dovnitř. Nejdřív se seznámí s Brianovou mámou a pak si vybalí kufry. Uviděli předsíň. Hned napravo byli věšáky a skříň a vedle dvoukřídle dveře někam. Naproti nim to samé. Naproti vchodovým dveřím se nacházelo dvojstranné schodiště do patra a uprostřed dveře, nad kterými visel obraz nějaké ženy.

„Pojďte,“ vyzýval Brian k cestě doleva.

Vešli do kuchyně. Velikánské i s dlouhým jídelním stolem. U kuchyňské linky něco krájela vysoká žena s velkou zrzavou kšticí.

„Betty, necítím nic připálenýho, tak to asi bude studená večere,“ prohlásil pan Leary. „Jenže to se moc nehodí, máme přece hosty.“

„Nebud’ směšný, Ale,“ řekla mu. „Čichni si k troubě. Dělam tu specialitu, co má moje maminka tak ráda.“

„To snad ne, nesnáším to,“ oznámil. „Musim ale uznat, že i když to smrdí, pořád je to cítit líp než ona.“

„Zmlkni,“ nakopla ho. „Nebo si budeš do konce týdne dělat večeři sám.“

Když se otočila, uviděla hosty.

„Moc vás tu vítám,“ šla k nim. „Jmenuji se Betty Learyová, Brianova matka. Ach, je to tak dávno, kdy si Brian poprvé přivedl nové kamarády, vzpomínám si na to úplně živě...“

„Mami, mami,“ přerušil ji Brian. „Já tady teď Robina a Hilary provedu, kde jsou ostatní?“

„Na zahradě, zlatíčko,“ oznámila. „A k večeři přijedou i James s Aaronem.“

„Jo, já vim. Pojdte, ukážu vám celý Batmanovo sídlo.“

Vyšli zpět do předsíně a vydali se do dveří naproti. Tam se nacházel obývací. S velkou televizí, hi-fi věží, stolním fotbalkem, terčem a minibarem s nejrůznějšími nápoji, včetně přístroje na Nearlands, nejsilnější alkoholický nápoj na světě. Pak se vydali po schodech do prvního patra.

„Tak tady je Davidův a Samův pokoj a pokoj Jeffa a Paula.“ oznamoval Brian.

V dalším patře byl pokoj Paecyho a Phillipa a bývalý pokoj Jamese a Aarona, ve třetím patře dvoupokoj Briana a pracovna jeho táty. On tedy většinou pracuje přímo ve vládní budově, ale často si domů nosí hafo materiálů na zpracování. O patro výš byla ještě střešní ložnice rodičů.

„Ukázal bych vám ještě sklep, ale je tam spousta prachu a nic k vidění,“ řekl Brian. „Takže hurá na zahradu za bratráčky.“

Sešli zase až dolů a dveřmi pod obrazem prošli do zadní chodby, ze které vedly schody do sklepa, a prošli až na zahradu. Všichni bratráčkové tam buď seděli v křeslech a opalovali se nebo byli v bazénu a hráli něco s míčem. Vždyť ono bylo jako obvykle vedro na padnutí.

Ani jeden si jich nevšiml, kromě Davida, který se k nim okamžitě vydal.

„Tak vás tady máme,“ přivítal je. „Snad si mě pamatujete, jsem David.“

„Jo, pamatujeme,“ řekl Robin.

„A co tomu tady říkáte?“

„Je to tady skvělý,“ řekla Hilary.

„To rád slyším.“

„Půjdu si pokecat se Samem, pohlídej je tady,“ oznámil Brian a odešel.

„Hele, Davide, co se mu stalo?“ zeptal se honem Robin.

„No to ta operace,“ prohlásil. „Od té doby, co se vrátil, se pořád chová takhle. Nosí takovýchle hadry, sluneční brýle a podobně. A taky se úplně jinak vyjadřuje. Strejda s bráchama se shodli, že je to z narkózy a už takhle zůstane napořád.“

„Napořád,“ zděsila se Hilary.

„Holka, mohlo to bejt mnohem horší,“ prohlásil David. „Občas je s ním fakt sranda.“

„Zkyberonizoval,“ řekl Robin.

„Cože?“

„Přes všechny ty výstřednosti je v podstatě jako já. Takže zkyberonizoval.“

„Řikej tomu, jak chceš, je to prostě novej Brian.“

Právě se vrátil.

„O čem mluvíte?“ zeptal se.

„Jen tak tlacháme, jak de život,“ řekl Robin.

„To je paráda, kámo. Všichni jsme v pohodě a užíváme si života. Teď pojdte, dostaneme nahoru ty vaše kufry. Teda ten tvůj bude v klidu, ale Hilaryin bude teda fakt bomba, kámo.“

„Máš pravdu, snad nám tvůj táta bodne, ne?“

„Kámo, to doufám, jinak mě to totálně vodrovná. Urve mi to ruce a ty mě budou bolet ještě potom. Ale už pojd’.“

Vydal se do domu a Robin ještě sykl na Davida:

„Vidíš?“

Požádali Brianova otce o pomoc a šli pro kufry. Robin vzal ten svůj a Brian s tátou tahali ven ten Hilaryin. Společnými silami ho vynesli až do třetího patra, do jejího pokoje a položili ho vedle postele.

„Díky,“ poděkovala Hilary. „Je tady i koupelna?“

„Přímo tady za těma dveřma,“ ukázal Brian na dveře vzadu. „Je to naše společná koupelna, ale snad se zařídíme, nemam pravdu?“

„Jasně,“ přikývla.

„Tak povídej, Robine, jak to jde bez školy, co?“ vyzval ho.

„Naprosto perfektně,“ prohlásil. „Už ani nevím, kdy naposled jsem se takhle bavil.“

„Jo, je to skvělý,“ přikývl. „Je to paráda ráno vstávat a vědět, že nemusíš absolvovat žádný pitomý vyučování a absolvovávat denně padesát pater. Nemam pravdu, Hil?“

„Máš,“ přikývla s úsměvem. „Ani každodenní strach z vrahů mi nechybí.“

„Taky se nemusím strachovat, že se zase rozhádáme, protože mě ani nemá co naštvat,“ prohlásil Robin.

„Ale že to Robin tomu Riddleovi nandal, co?“ řekl Brian.

„Bez vás bych to nedokázal,“ řekl. „Přes všechny ty nástrahy v tom sklepení bych se sám nikdy nedostal, a kdyby s sebou Hilary pořád netahala to zrcátko, tak by mě rozsekal paprsek z nějaký lví tyče.“

„Myslíte, že teď budou to sklepení prohledávat?“ napadlo Hilary.

„Je to možný, protože je tam určitě ukrytej nějakej poklad,“ řekl Brian.

„Vzpomínáte, jak jsme to pořád nandavali Saintovi?“ zeptal se Robin.

„Jakby ne, kámo, jakby ne,“ zasmál se Brian. „Stejně nejvíc bylo, to jak jsme ho hodili z tý stráně do bláta. Tak si aspoň zapamatoval, že si na nás nemá dovolovat.“

„Ale stejně nás furt votravoval,“ prohlásila Hilary.

„Jo, ale ne tím svým stylem absolutního vládce,“ řekl.

„Fakt jsme prožili i spoustu skvělejších věcí,“ řekl Robin. „A teď jsme zase spolu. Velká Strana Nepřátel Školy.“

„Tos trefil naprosto přesně, kámo.“

„Co takhle jít ještě na zahradu, spousta tvejh bratránků si nás ani nevšimlo,“ napadlo Hilary.

„Ale proč ne, večere je až v osmnáct hodin,“ pokrčil rameny Brian. „Hlavně nekývej na žádný bláznivý pokus Jeffa a Paula, nemusela bys to přežít. Platí?“

„Platí.“

Až do večere se tedy bavili i se všemi bratránky. Jeff a Paul se je opravdu snažili zatáhnout do nějakého nebezpečného pokusu, který byl podle nich bez rizika, ale nepochodili.

Potom přijeli i zbývající dva Lengeleyovi – James a Aaron a šlo se na večeři. Podávala se nějaká podivná zvěř. Robin se radši na nic neptal, chutnalo to dobře, i když vypadalo trochu podivně.

„Betty, kdybys stejně dobře jako vaříš i uklízela, tak se tu všechno leskne jak zrcadlo,“ prohlásil Al.

„Budu to brát jako pochvalu,“ usmála se.

„Tak, Robine, už máš představu, co budeš po škole dělat?“ zeptal se ho James.

„Blázníš?“ zděsil se. „Já ještě ani nevím, co budu dělat ve škole.“

„Nechtěl bys být doktorem?“

„Hele, nesnaž se ho přetáhnout na svojí stranu,“ napomenul ho Brian. „Nepovede se ti se mnou a ani s mejma kámošema.“

„Jen tak vedu rozhovor,“ ohradil se. „Víš stejně dobře jako já, že doktorů začíná být nedostatek. Nikomu už se to nechce dělat.“

„Čím se vůbec musí projít než se stanu doktorem?“ zeptal se Robin.

„V podstatě se nejdřív musíš naučit všechny nemoci a spousty spousty latinské názvy. Ale jde hlavně o zaměření. Když chceš být neurolog, zaměřuješ se v kurzu spíš na hlavu, když onkolog, tak do tebe zase cpou věci o nádorech. A pak, když už to všechno umíš a víš, jak se píchají jehly, pošlou tě na praxi. Já jí teď mám ve Willmadeský východní a až získám dost zkušeností, půjdu před komisi a ta mi dá papír, že jsem doktor. No a potom kdo ví... Třeba se stanu ministrem zdravotnictví jako táta.“

„Jaký to zaměření máš ty?“

„Jsem chirurg,“ řekl. „Takže až tě chytí slepák nebo se budeš chtít zbavit ruky, tak přijď za mnou.“

„K tomu snad nedojde,“ vyděsil se Robin.

„Ne, to víš, že ne, ale člověk nikdy neví a já jsem pořád připravený.“

„Je to moc dobrý, paní Learyová,“ chválila Hilary.

„Jsem ráda, že ti chutná, Hilary,“ usmála se. „Mám ten recept od svojí maminky a ona si ho vždycky vychvalovala. Tvoje maminka taky určitě vaří dobře.“

„Občas, když má den, tak se jí i něco povede, ale obvykle se do ničeho velkého nepouští,“ řekla.

„Vaření je zábava, stačí se jen nebát,“ prohlásila.

Najednou si Jeff vzal do ruky obrovský kus masa.

„Vsadte se, že si to strčím celý do pusy,“ řekl.

„O pětku, že nedáš,“ vsadil se Paul.

„Nedělej to, Jeffe,“ napomenula ho Betty. „Máme tu přece hosty. Tak řekni taky něco, Ale.“

„Sázím pade, že to nedá,“ řekl.

„Ó svatá dobroto,“ zakroutila hlavou.

Jeff si začal cpát maso do pusy. Vypadalo to, že to nezvládne, ale nakonec to tam nacpal. Začal naznačovat, ať mu zaplatí. Zatímco tahali peníze, on si to maso vytáhl až z krku a potom ho začal jíst.

Po večeři se sklidilo ze stolu a paní Learyová dala nádobí do myčky.

Po dvacáté hodině začal kulturní večer. Až do dvaadvaceti hodin se koukali na film o vesmírných bitvách a viru strachu.

Potom se odebrali do svých ložnic. Pan Leary si ještě na noc udělal Nearlands, přesně jak to jednou ve škole Brian popisoval a Sascha Stink mu nevěřil.

„Ahoj, Lloyd,“ otevřel nahoře Robin notebook.

„Ahoj, Lloyd,“ přidali se k němu Brian a Hilary.

„No koho to tu vidím, Brian Leary a Hilary Moredanová, a dokonce jste na mě nezapomněli, no já nestačím zírat,“ prohlásil Lloyd.

„Taky tě rádi zase vidíme,“ řekla Hilary.

„Jak by ne, na mě je přece radost pohledět, nebo ne?“

Až do půlnoci si povídali nebo proti sobě hráli něco na notebooku. Potom se Hilary odešla sprchovat a kluci se připravili do postele. Jejich postele byly každá na jedné straně místnosti. Za chvíli Hilary vykoukla z koupelny a popřála jim dobrou noc a pak šla taky spát.

„Dobrou, Briane,“ řekl Robin.

„Dobrou, Robine,“ řekl Brian.

Zhasli světlo a za pár minut usnuli.

Další den byla v podstatě nuda. Měli sice jeden druhého, ale žádný zásadní objev pro lidstvo neučinili. Ona týdenní návštěva u kámoše ani nic takového nevyžaduje. Jenže ono jim nebylo souzeno mít celou dobu pohodu a to ta středa tak hezky začala.

Asi v deset hodin probudilo Robina slunce. Brian už byl vzhůru, protože tam nebyl. Vrátil se, když se oblékal.

„Dobry ráno,“ řekl.

„Dobry,“ odpověděl Robin, vstal a vydal se do koupelny.

V tom se na Brianově notebooku objevil příchozí hovor.

„Ahoj, babi,“ zvedl to.

Nic víc Robin neslyšel, protože se zavřel v koupelně a prováděl ranní hygienu.

Když šel přes pokoj ven, pořád ještě telefonoval. Vydal se dolů na snídani. Jenže když tam přišel Brian, vypadal, jakoby ho právě přepadli. Neřekl ani slovo a pořád vyděšeně pokukoval po Hilary.

„Nestalo se ti nic, kámo?“ zeptal se ho.

„Ne, v pohodě, kámo, jsem v rovnováze,“ řekl.

No když je, tak je. Víc se o něj nestaral. Jenže on takhle vypadal i odpoledne.

Zrovna se on a Hilary opalovali na zahradě. Četl si časopis, kde psali, že Nigel Rodrgisen, kterého pozvali na autogramiádu do Willmadeské školy, si našel novou přítelkyni, když přišel Brian a sedl si na lehátko vedle Hilary.

„Hilary a Robine, to co vám chci teď říct, bude asi kapánek těžký, takže to nějak zkusim,“ začal. „To, že jsme v pátek pozvaný na návštěvu k mojí babi, jsem vám už říkal, že jo?“

„Jo, říkal, děje se snad něco?“ zeptala se Hilary, která měla opravdu dobrou náladu.

„Mluvil jsem s ní dneska ráno a zdá se, že jsem jaksi řekl něco, co není tak úplně pravda, jenže už to nemůžu vzít zpátky. Je to taková věc, no...“

„Tak už se vymáčkni, no honem,“ pobízela ho, leč ani netušila, že to radši slyšet nechce.

„Řekl jsem jí, že spolu chodíme.“

„Co-cože?“ zděsila se.

„Já za to nemůžu, ona je prostě z jiný doby, nikdy by nepochopila, že jsme jenom kamarádi.“

„No to si snad děláš srandu? Když potřebuješ holku, tak zavolej Zoe.“

„To nejde, v pondělí odjela na dovolenou. Tak se nezlob, ale věř, že to tak bude pro oba lepší. Asi milionkrát by se tě zeptala, co se ti na mě nelíbí.“

„A co to jako bude obnášet?“

„No co by? Máme spolu chodit, tak k sobě prostě budeme milí.“

„Nerad do toho vstupuju, protože je to úplně úžasný divadlo, ale náš vztah si snad nezměnil, že ne?“ vstoupil do toho Robin.

„Ne, my dva jsme pořád nejlepší kámoši,“ ujistil ho Brian.

„Stejně nechápu, jak si mohl něco takovýho říct?“ děsila se Hilary.

„Copak jsi nikdy nemluvila s babičkou? Je na mě pyšná, nemohl jsem jí říct, že s nikým nechodim. Promiň, ale jediná holka jsi tu ty. A babička by se nás stejně celou dobu snažila dát dohromady a věř mi, to by bylo horší.“

„Tak bych mohla říct, že chodím s Robinem,“ napadlo jí.
„Ne, to by nešlo, protože by mě zničila otázkami, proč taky někoho nemam, a kdybych jí řekl o Zoe, tak by jí celou dobu pomlouvala, proč si nedokáže taky udělat čas, aby mě navštívila. Chci po tobě jen jedinou malou laskavost. Řekni, Robine, že nám to spolu sluší?“

„Jste pro sebe úplně stvoření,“ prohlásil. „A já se aspoň dobře pobavím.“

Hilary tedy souhlasila, ale chtěla, aby o tomhle nikdy nikomu nevyprávěli.

Pátek se pomalu blížil a Hilary se pořád děsila chvíle, až bude Brianovu babičku přesvědčovat, že spolu opravdu chodí. Ona jim to tedy snad spolkně, ale co když je napůl detektiv a nebude tomu věřit. Pak by jí to museli nějak dokázat a to se jí nezdálo zrovna moc srandovní. Brian se svou filozofií o duševním klidu si s tím žádnou starost nedělal. Když už s tím souhlasila, tak se nemá čeho bát. Jemu by se naopak takové dokazování vztahu docela zamlouvalo. Přece jen, Hilary je opravdu hezká a důvod, že se do ní ani jeden z nich nikdy nezakoukal, je jejich první dojem ze začátku minulého školního roku, kdy byla vychloubačná a protivná. Jenže pak v ní objevili duševní krásu a od té doby se kamarádí. Naopak ona se jeden čas zakoukala do Robina, jenže pak pochopila, že to co denně zažívali, není pro vztah právě ideální a tak si řekli, že jim to půjde líp jako kamarádům. Ne...těm nejlepším kamarádům!

Den návštěvy u Brianovi babičky nakonec přece jen nastal a šlo se na to.

„Zvládnem to,“ ujišťoval ji Brian. „Kdyby se ptala, tak mě tví rodiče mají rádi a já je taky.“

„No, aspoň že tak,“ oddechla si. „Stejně se bojím, že to nevyjde, ona to určitě pozná.“

„Nepozná,“ řekl Robin. „A kdyby, tak nějak odvedu pozornost. Třeba se zeptám na dům a ona při troše štěstí začne vyprávět jeho historii.“